

nanagloma zberó na obzorji, kalé nebo in naznanjujejo ali sicer burno vreme ali pa sneg.

„Bratje junaci! Ali vidite? sneg, sneg! Kakor našč! Kako naglo se je izpremenilo na obzorji!“ — djal je Martinović Djuro junakom — zbranim na njegovem prostornem dvorišči pred hišo. Nekteri so bili že stari vojniki, nekteri pa še mladi jastrebi, ki so se bili še le operili (porastli) in z detinsko radostjo komaj čakali, kdaj poleté prvič v boj, kjer jih čaka slava, čaka sreča. Vsa Vihra je bila na nogah, Martinovići so bili pa načelniki, ker — oni so znali boježeljne, maščevalne srca vnemati Viherčanom. „Veste kaj, bisurman gotovo ne misli, da Črnogorec napade, celó v tacem vremenu ne, kakoršno se napoveduje, toda mraz nam ne ohladi vročih src, ne uduši zlobe naše, naše jeze. Bog sam pomaga, ker nam ugaja z vremenom. Posvečeno bodi njegovo ime!“ — djal je ponižno.

„Amen!“ — potrdili so vsi.

„Bratje!“ — začel je zopet Djuro — „veliki dan se je danes probudil nad Črno goro; velik je naš namen, in prav primerjen današnjemu dnevju. Kakor je današnjega dne pred več nego pred 1700 leti sreča zasvetela vsemu svetu, ker se je Kristus rodil: tako naj danes zasveti rešenje, zasveti svoboda nam, zato da bomo prosto živeli po svojih gorah, kakor so živeli naši prededje, otroci blagoslovljenega Ivana Černojevića!“

„Bog te usliši!“ — oglašili so se starejši junaci.

„Zgodi se, Bog daj!“ — potrdila je srčna mladež.

„Da, zgodi se zgodi!“ — potrdil je Djuro — „prostost nam zasije za zmirom. Sezite si še enkrat v roke: obljubite, da raji umerjete, kakor pa, da bi nadalje živeli v sužnosti, tudi v najmanjši ne, kajti tudi njena senca samo-morí junaka.“

„Jutri morebiti ne bodem že več živ, ali pa z vami vred veselo klical na razvaljeni Rieci, na obodskih podrtijah, na turških truplih, hodé po mrtvih odpadnicih: „Vse oslobodi, hurra!“

„Vse oslobodi!“ — zavpili so navdušeno vsi, skočili si okoli vratov ter začeli se poljubovati.

Bratje Martinovići in Ivan Mandušić so pa molčali in podali si roke: njim ni bilo potreba nobene besede, nobene obljube; saj so bili že od davno vsi tistih misli, trdne volje.

„Bratje!“ — oglasil se je zopet Djuro — „naš pobratim Ivan Mandušić mora še domú. Junaci Podgoričanje, Bolievićanje in Sotonićanje so obljubili, da pridejo k njemu, da jih popelje v Obod, da pasjemu Turčinu Ahmed-agi pokažejo, kako lepo je Ivanovi nevesti v naročji, v naročji Martinovićevi Heleni“ — in pljunil je srdit. „Mi pa pojdemo za njim: moramo tudi obiskati sestrinega morivca.“

„No, to je gotovo da“ — oglašili so se junaci — jezni, vsi razkačeni.

„Vzemite tedaj kozarec, natočite si vina (pokazal je na kamenene čebre sredi dvorišča) in pijte, toda prej prižgite vsak svojo blagoslovljeno svečo, kakor je naša stara navada. Pijte na svojo srečo in na slavo Kristusovo, čigar imé edino bomo vprihodnje čistili po Črni gori.“

Ponižno, z veliko častjo so junaci prižgali vsak svojo svečo (prinesli so jih bili seboj), poklekli na zmazle tla in potihoma molili vsak sam za-se, ker se je na današnji dan rodil Izveličar, potlej pa so drug za družem vstali, in ko je tudi poslednji bil odmolil, stopil je Djuro Martinović prvi k čebru, napolnil kozarec, za njim bratje, za njimi Mandušić, za Mandušićem pa drugi po starosti noter do zadnjega vsi. Ali še je bilo ostalo vina v poslednjem čebru, zato je Martinović nagnil, da so še to izpili, ker o taci prilikah ga ne smé ne kapljice ostati nobenkrat.

„V imenu trojedinega Boga!“ — djal je Djuro po-božno z vzvišenim glasom razoglav — „bodi češčeno Kristusovo ime zdaj in na veke, njegova čast naj vedno živí po naših gorah!“

„Amen, Amen!“ — odgovorili so junaci in priklo-nivši se odpili so vina blizo za prst.

Djuro je zdaj ugasnil svojo svečo, potlej pa še drugi za njim.

„Carju Lazarju na spomin, na spomin vsem junakom, ki so ž njim vred na Kosovem padli za Kristusovo slavo, spomin na njih naj nam večno živí v srcih, in k maščevanju spodbada nas!“ — napil je Djuro.

„Živili!“ — odzdravili so Črnogorci in zopet pili vsak iz svojega kozarca.

„Tudi oče naše domovine, Ivan Černojević!“ — oglašil se je zopet Djuro — „njegov silni duh naj bode danes nad nami, njegovo ime — turški strah, naj danes razvije svoj skalnati grob, skale obodske!“

„Živio!“ — zavpili so junaci srčno, zmagovito.

„In naš sveti vladika Danilo Petrović in vsi vrli pravoslavni junaci!“ — nazdravil je Djuro.

„Živio! Živio!“ — vpili so vsi za njim in izpili iz kozarcev, samo Mandušić ne; ko so vsi z dnom navzgor zabrnili kozarce ter voščili si srečo, stopil je on na sredo, kozarec dvignil nad glavo, ter opomnil:

„Bratje junaci! Pozabili ste prve črnogorske hčeri, — hčeri, ki je več nego življenje darovala za domovino, ki je svoje telo brez srca pa brez ljubezni darovala pohotnemu Turku. Do smrti bode živela mi v spominu Helena Martinovićeva, moja nevesta!“

Zdaj še le je izpraznil čašo in z dnom navzgor obrnil, junaci pa so molčali in skor osramoteni pobe-sili oči.

Ostro je Djuro Martinović pogledal Mandušića. Zamislil se je za časek, kakor bi bil kaj premišljeval, in majal je z glavo.

„Že drugič sem iz tvojih ust slišal te skrivnostne besede, pobratim Mandušić“ — stopil je k njemu in vprašal: „ali je Helena tvoja nevesta?“

„To izveš danes na obodskih razvalinah“ — djal je Mandušić.

„No, tudi dobro, sej ne bodem čakal dolgo časa več; pobratim, zdaj pojdeš precej, ne?“

„Saj zdaj je zadnji čas že“ — djal je Mandušić — „sam Bog z vami, bratje junaci!“ — poslovil se je. „Pred Obodom se vidimo zopet, potem vse oslobodi, hurra!“ — zasuknil je puško nad glavo ter odšel.

„Vse oslobodi!“ — zavpili so Črnogorci.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Beligrada v Srbii 10. avg. — Morebiti še ne veste, da je letošnje zimo kakih 40 prenapetnežev se zaklelo zoper življenje in vladu svitlega kneza Mihajla III. „Srbske Novine“ so zdaj vsaki dan polne te zakletve. Zakletniki so namreč sklenili letošnje skupščino zbuniti (spuntati), kneza na poti iz Kragujevaca v kaki zasedi ubiti, v ta namen so že tudi nekega hudobneža podkupili, in potem malo zemljo na tri komade razkosati, se vé da med seboj. Nekteri so pa mislili dosti denarja od kneza Aleksandra zahtevati in potlej njemu ali pa njegovemu sinu Petru kneževino za denar prodati, češ, da bode knez Aleksander v taki kupčiji prodavcem blagodaren! Al niso se porazumeli dobro med seboj, in kako da bi z zemljo storili; edinih misli bili so samo v tem, da kneza Mihajla s prestola spodé in v zasedi ubijejo! V ta namen so pošiljali podpihovavce po narodu, da bi ga proti knezu na orožje

vzdignili! Hvala Bogu, da narod svojega kneza voli (ljubi) kakor svojega očeta, in knez gré brez skrbi, strahu in nevarnosti povsod slobodno med narod. Ni davno, kar je on po potopu (povodnji) nesrečne kraje svoje kneževine obhodil brez telesne straže. V tem obhodu ga je narod povsod z največo častjo in radostjo sprejemal. In živ in zdrav se je povrnil zopet v Beligrad, kjer so mu vsi prebivavci na kragujevačko cesto hiteli. Ko je knez svoje Beligradčane zagledal, stopi s kočije in gré med njimi peš v mesto v svoj grad. Narod pa radosten hromi in kriči za njim, pred njim in zraven njega „Hura!“ „Živio!“ tako, da je skoro oglušil vojniško godbo in grom topov. Vse se je trlo okoli kneza, vsak ga je hotel v oči viditi in mu „Živio“ „Hura!“ na ušesa zakričati. Narod svojega kneza voli in mu je blagodaren, a ima tudi vzroke, da ga voli in da mu je blagodaren, kajti tudi knez svoj narod voli in skrbi za njega kakor dober oče za svoje otroke. In gotovo narod v kneževini še nikoli tako napredoval ni kakor za kratko vreme kneza Mihajla napreduje. V tem kratkem času je storil korake na vse strani, da je čudo. Lepe ceste so po vsi kneževini napeljane; vsa kneževina je s telegrafiško žico (dratom) preprežena; vsaka voda ima svoje mostove, vsaka občina (občina) ima svojo šolo, vsak mora po zakonu v šolo hoditi. Narod je dobil in še dobiva dan na dan lepe zakone; narodna vojska (armada) je dobro izučena in ima lepo in dobro orožje. Vsak Srbin se mora ob nedeljah in praznikih vaditi v orožji. Kakor vam je morebiti že znano, je samo lani knez iz Rusije poskrbel 100.000 pušek, sabelj in mečev za narodno vojsko. Tudi stalna vojska je v najboljem stanu; se vé da knez mora največo skrb za svojo vojsko imeti, kajti njegova kneževina je okoli in okoli s sovražnikom zagrajena in v njegovem prestolnem mestu je čez 3000 mož turške vojske in čez 300 turških topov reži na Beligrad! Hvala Bogu, da je knez svojo vojsko v tako stanje djal in jo tako poboljšal, da se mu nikakor ni bati Turčina. Pri vsem tem je on mnogo šol, cerkvá, kasarin in družega potrebnega poslopja sezidal; da, še ječe je spreobrnil na človeško stanje. Za poboljšanje vojniške godbe je pa vrlih Čehov v svojo vojsko vzel, da srbsko mladino v godbi podučavajo. Prenapetneži se pa bojijo, da ne bi zdaj gajd, frul, dudelj in gosel ne bilo konec, in vpijejo, da bande ni treba! Hvala Bogu, da le malo je tacihi ljudi, in da se zatega voljo ni bati, da bi narodne gajde, frule, dudlje in gosli konec vzele. — Al idimo zopet nazaj k našim zarotnikom, kateri so bili se vé da sodbi izročeni. Pa čujte, kaj se zgodi! Vélika sodba (véliki sud) vse za nedolžne spozná! Zdaj pa svetli knez na predlog svojega ministra pravosodja gosp. Rajko Lešanina postavi komisijo, ktera preišče dela (akte) vélikega suda, to je, vélika sodba (véliki sud) je bila vržena pod sodbo posebne te komisije, ta pa je predsednika vélikega suda in njegove drugarje v ječo obsodila, kamor so pred nekoliko dnemi že odšli; tisti pa, ktere so oni sodili in spoznali za nedolžne, poslali se bodo tudi kmali za njimi. Evo osodo človeško! Sodniki pridejo pred zatoženci v ječo! Radovedni smo, kako se bo vèdla srbska skupščina, ktera se bo 15. avgusta počela v Kragujevcu.

Dr. Janez Podliščekov.

Iz Zagreba 18. avg. Danes se je slovesno odprla izložba (razstava). Po dovršeni službi božji v cerkvi sv. Štefana vse hiti v savske ulice, kjer je poslopje za izložbo, da vidi svečanost za trojedino kraljestvo vrlo pomenljive prve izložbe. Ob dvanajstih je prišel svetli ban. Pozdravljen od predsednika glavnega odbora gosp. grofa Mirosl. Kulmer-a, odgovarja v daljem govoru, ki je bil mnogokrat z živio-klici nazdravljen. Na koncu

zagrmijo topovi in znamenje je bilo to, da je odprta izložba. Ne bodem vam popisoval obedov, ki sta bila popoldne, eden bolj diplomatičen pri banu, drugi, ki ga je osnoval glavni odbor — ne bodem se spuščal v popis mnogih družih slovesnost in veselíc — kajti to in uno so le pritikline: jedro vsega je razstava, v katero se obrača zdaj vsa pozornost domačih in ptujih. Slava Vam, mili bratje, da ste tako sjajno pokazali svetu, kaj zmore Vaše gospodarstvo, Vaša obrtnija, Vaša umetnija! — Naj dostavimo tem vrsticam pisemce, ki nam ga je predsednik kranjske kmetijske družbe gosp. Fid. Terpinec po dohodu iz Zagreba v Ljubljano 22. t. m. pisal, katero je toliko več vredno, ker g. Terpinec je vidil vse razstave svetá poslednjih časov. Tako-le se glasi predsednikovo pisemce: „Vidil sem veliko izložbo v Londonu, Parizu, Beču itd., al izložba zagrebška je tako dobro déla mojemu srcu, da ne morem povedati; nepopisljivo me je veselilo viditi, da narod jugoslavenski tako krepko vstaja v obrtni in poljedelstvu, in da bo mogel kmali kmali vsemu svetu roko podati. Radostno sem zapazil, da 3833 domačinov je poslalo svoje pridelke in izdelke v razstavo, ki so s tem razodeli, kako živo jim je mar za čast domovine njihove. Recite „Novice“ vsem Slovencem, da potujejo v Zagreb, da vidijo imenitno razstavo, ki tudi nam, najbližnjim sosedom, ne bode brez koristi.“

Iz Ptuja. (Povabilo.) Ptujška čitavnica bode 5. septembra t. l. praznovala svoj začetek. Prijazno so rodoljubi povabljeni, se pri tej svečanosti vdeležiti. — Načrt svečanosti: Ob 10. uri sprejem gostov na kolodvoru in shod v čitavnici; ob 1/2 11 uri spevana sv. maša v mestni farni cerkvi, pri kateri se bode pela slovenska maša g. Miklosić-a; ob 1 uri obed na Kristovem vrtu; ob 4. uri sprejem gostov na kolodvoru; ob 7. uri zvečer beseda. Odbor čitavničini.

Iz Ptuja na Štajarskem 15. avgusta. = Viša realka za spodnje Štajarsko pride v Maribor. Tako smo v časnikih brali. Ptuj se za neprimerne žrtve negotovo upanje le spodnje realke dela, in, kakor je podoba, tudi Celju. Nas ta sklep deželnega odbora čisto nič ne moti; zakaj mi smo si o tem trdno v svesti, da tretja popolna srednja učilnica za spodnje Štajarsko vendar le pride v tretje mesto lesëm na Ptuj, in sicer iz priprostega vzroka, ker — drugače biti ne more. Čudno je to, da je deželni odbor brez vseh poizvedeb, brez ozira na deželo in ljudi, in ker pooblaščenih opravnikov ni zaslišal in ker od proscenikarjih dokazov njihovih zahtev ni terjal — vendar o toliko važnem predmetu prosto po svoji volji in raz zelene mize sklenil in da svoje odprave ni podprl z nobenimi dokazi — najbržeje temeljito veljavnih ni imel. Nekdaj se je o neki osnovi (sistemi) govorilo, kako naj bi se učilnice ustanovile in razdelile po deželi. Mi v to radi privolimo, pa si le samo dve osnovi misliti moremo, najmer to — aristokratsko ali boljarsko, po kateri bi se omika in blagostan centralizovala in kopičila, ljudstvo pa se kolikor le mogoče oddaljilo; potlej ono humano ali človečno ravnopravnosti enakih tež in pravic in enake dobrohotnosti do vseh. Sedanje čase je mogoča le poslednja osnova. Brez ravnopravnosti navzgor in navzdol in na vse strani ni upati nikake mirne sprave, in na veke bi se zavoljo samovoljnosti in zatiranja tožilo. Po načelu ravnopravnosti pa gré prednost v dotični reči Ptujju brez vsega zopergovora. Kopicenje omikališč, ki je za celoto malokdaj koristno, je opravičeno samo oziroma na najvišje državne in deželske učilišča, gledé na srednje pa se glasi pravo svobodomiselno-liberalno načelo: učila razdeljevati, to je, decentralizovati. To načelo, po katerem so najmer učilišča med narodom kolikor mogoče

enakomerno razsejane, vladuje po pravem v nemški državi. Hala, na primer, nima več prebivavcev, kakor Ptuj, a ima in sicer vseučilišče — universiteto, in vendar je najmenj dijakov iz onega mesta. Vseučilišče v Kraljevcu, akoravno se jako malo obiskuje, se vendar drži, ker se koristno in potrebno vidi, da se iz več krajev omika in blagostan med ljudstvo širita. Da se enako napredovanje vseh delov cele dežele mogoče stori, ni manj tudi tirjatva zdravega ljudstvenega gospodarstva, kakor je obdačenstvu v korist. Pa tudi človečnost velevala, da se dolgo zanemarjenemu ljudstvu pomaga, in se mu napravi dober kúp omika in polajša prodaja njegovih pridelkov.

Ptuj leži sred najljudnatejšega dela celega Štajarskega in največ učencev mariborske gimnazije je iz onega kraja in ljudstva, ki mu je Ptuj središče in pripravnost omikalništva; tu se pač kakor s prstom kaže, kje se ima nova učilnica osnovati.

Razun tega, da ste obé omenjeni mesti spodnjega Štajarskega brez tega že skoro zadosti z učili prevideni in še jih brez dvombe več dobite, in da imate in njuna okolica vrh tega v mali daljavi pred in za seboj popolne realke v Gradcu, Celovcu in Ljubljani, da si jih lahko v prid obračajo, je nasproti vsa široka zemlja okoli Ptuja in odsod doli do Zagreba s svojimi obilnimi in znamenitimi mesti in trgi, ki s Ptujem že tako v vedni dotiki in kupčiji stojé, na pr.: Ptuj, Rogatec, Ormož, Središče, Radgona, Ljutomer, Krapina, Štrigova, Čakovec, Kaniža, Varaždin itd. prosta brez take učne naprave in sploh brez učilišč.

Bo li prav, da se ta obilni slovenski narod izpod in znad Ptuja na okrogovo in jezikovo mejo in sicer v mesto sili, ktero se v zemljopisih imenuje „nemšk otok“, obdan krog in krog s Slovenci, in kjer se o teh celó malo vediti noče? (Kon. prih.)

Iz Rodika na Krasu 9. avgusta. Razglasujte, drage „Novice“, po širokem svetu redko čast, ki došla je nam Rodičanom! — V „Wien. Ztg.“ od 27. jul. t. l. bilo je brati: Njegovo cesarsko kraljevo apostoljsko Veličanstvo cesar blagovolili so z najvišim sklepom od 19. julija t. l. gosp. fajmoštru Josipu Schoepfu v Rodiku za njegovo vspešno in izgledno delovanje v povzdigo kmetijstva na Krasu najmilostljivejšo podeliti zlati križ s krono za zasluge, in ondotnemu kmetovavcu Janezu Babiču za njegovo občekoristno in izvrstno delovanje v gospodarskih rečeh srebrni križ za zasluge. — Tretji dan t. m. došla sta poslavljenca dekreta, in sicer J. Babiču (Jerinčiču) v slovenskem, čujte! v slovenskem jeziku, v katerih naš prevzvišeni c. k. deželni poglavar naznanja jima to najvišjo pohvalo in zavoljo nje jima odkritosrčno srečo vošči. Pri tej priči hipoma razglasilo se je po Rodiku, da osmi dan t. m. bode za Rodičane slovesen dan, ker prejela bosta poslavljenca omenjeni dan svoja križa iz rok posebnega poslanca deželne namestnije. In res osmi dan t. m. bil nam je prazničen dan, ki bo dolgo ostal Rodičanom v spominu in sedanja mladina še v svojej starosti pripovedavala bode o njem svojim vnukom. Veselo vihrale so zjutraj zastave z visocega zvonika in okoli devete ure naznanjalo je pokanje možnarjev dohod namestniškega svetovavca, gosp. Jettmar-ja, poslanca deželne namestnije, in po malem dohajalo je mnogo druge gospôde duhovne in svetne, izmed katerih imenujem le zdravstvenega svetovavca g. Konst. Schrott-a, ki dopeljal se je že prejšnji dan, okrajnega predstojnika sežanskega in novograjskega itd. Ob 10. uri podali so se gospodje k slovesni peti sv. maši v farno cerkev, ki bila je polna pobožnih faránov; po maši pela se je zahvalna pesem z molitvijo za našega presvitlega ce-

sarja in konečno peli so cesarsko pesem naši izurjeni pevci in pevke. — Po dovršenem cerkvenem opraviu bila je očitna podelitev križev na prostornem farovškem dvorišču vpričo obilnega ljudstva. Pred oddajo kazal je namestniški svetovavec g. Jettmar v dolgem slovenskem govoru silno potrebo pogozenja kraških goličav ter živo skrb cesarske vlade o tej zadevi; rekel je, da je za vladu posebno vesel prikazek, da se je na Krasu v več krajih obilo mož v tej reči resno dela poprijelo; povzdigoval je dalje obéh poslavljenecv za služno delovanje v povzdigo kmetijstva in sadjoreje; pripenši na prsi vsakemu križ izrekel je konečno svoje prepričanje, da kakor bo njima ta najviša pohvala vedno v spodbud k daljnemu neutrudnemu delovanju, tako bo gotovo druge spodbadala h koristni posnemi. — Potem počne gosp. fajmošter Schoepf svoj govor, prosi najprej gosp. namestniškega svetovavca, naj blagovoljno naznani Njih Veličanstvu cesarju njegovo ponižno zahvalo za podeljeno mu čast, ktere se ne šteje vrednega, hvaležno omenja nedavnega obiska deželnega poglavarja, ki dal je priliko današnjemu poslavljenju, našteva gospode, ki podpirali so ga v njegovem delovanju ter dokazuje, kako neogibno potrebno je napredovati v umnem kmetijstvu, v sadjoreji in obrtni, ki so vsakemu narodu za materialno blagost vednosti najpotrebniše in najkoristniše, in sklene svoj govor s trikratnim navdušenim klicem: Slava Njih Veličanstvu Francu Jožefu I.! — Rodičani imeli smo vés ta dan dobrovoljen praznik, ki popoldne spremenil se je v pravo narodno veselico. Županstvo dovolilo nam je dva čebra vina in hipoma sešlo se je staro in mlado pod velikansko lipo blizo farovža; med tem, ko glasile so se v farovžu pri obedu vsakoršne napitnice, prihajala je pod lipo slovanska veselost čedalje večja in živejša in živio-klicem in prepevanju slovenskih pesem „Naprej“, „Hej Slovenci“, „Bubanj“, „Ustanimo“ itd. ni bilo konca ne kraja. — Po vsem tem, kar smo vidili in čuli danes, in kar čujemo še zdaj vsaki dan, smemo soditi in nadjati se, da to poslavljenje in ta slovesnost bode imele ne le v Rodiku, nego sploh tudi drugod po Krasu najveselejše nasledke in najlepši uspeh ter da slavna cesarska vlada, ki nastopila je pod sedanjim deželnim poglavarjem, prevzvišenim gosp. baronom Kellersperg-om, pravo praktično pot (v tem je le en glas), ki pelje k napredovanju v kmetijstvu in k silno potrebnemu pogozenju Krasa, dosegla bode svoj blagi namen sebi v zadovoljstvo in svojim podložnim v neizrekljivo korist.

Iz Ipave. (Rojstni god 13. slovenske čitavnice — 14. avgusta 1864.) S tolikim veseljem malokdaj držal sem v roki peró, s kolikoršnim ga ravno vodim začeni rajski dolini ipavski postavljati spominek, ki bo živel, dokler jo bode obdelaval slovenski rod. Namen mi je popisati najzanimivšo narodno veselico, ki je je kdaj doživel slovenski Ipavec, in poznim vnukom sedanjega rodú sporočiti o rojstnem godu čitavnice naše, trinajste med tistimi slovenskimi sesticami, katerim je došel namen, da so prave narodne učilišča, poštene veseljišča in žive budišča narodne zavesti in omike.

Nedelja, 14. avgust, bil je tisti srečni dan, ktereга smo komaj pričakovali. Zgodaj na vse jutro završi vojaška godba po trgu in veliki boben po ulicah razsaja kakor da, Bog vé, kak vojašk polk prihaja. To je bilo naznanilo popred Ajdovcem, potlej nam tržanom, da nam je bila za povzdigo naše svečanosti vojaška godba iz Gorice prišla, in to je bil začetek čedalje večega veselega gibanja in vsakovrstnega zmiraj bolj novega razveseljevanja celi Božji dan, in skorej se sme reči, celo noč. Naše izvrstne Ipavke, od katerih se zastonj ne poje:

Nismo zadnje ne Ipavke
 Za omiko kar veljá,
 Tudi take ne vrtavke,
 Da nas suče, kdor nas zná!

Naše Ipavke, pravim, gledé na svoje možake, kako jih narodna reč in živo domoljubje pregreva, spomnivši se posebno še na svoje domorodne pevce, ki so jim s svojim lepim, mičnim petjem veliko veselih ur že napravili, niso za res hotle zadnje ostati. Brž ko se je bila čitavnica ustanovila, naročile so bile tudi lepo zastavo čitavničnim pevcem v nemškem Gradcu. Ta zastava je bila ravno zvečer poprej v Trg prišla, in prvo slovesno opravilo v nedeljo zjutraj ob deveti uri je bilo izročevanje zastave. V grajščinski, zares velikanski dvorani visokorodnega gospoda grofa Tadeja Lanthieri-ta, ktero je bil za tisti dan z vsemi okolnimi sobami čitavnici za svečanost blagodušno prepustil, se je bil čitavniški odbor z veliko drugimi družbeniki in s pevskim zborom sebral, in kmali po tem prihropi vojaška godba, pred njo nova zastava, in pod zastavo krasni venec naših gospá in gospodičin, na čelu njih gospá Majerjeva in gospá Deperis-ova. „Nate“ — spregovori gospá Majerjeva ponudivša zastavo gosp. ravnatelju čitavnice — „prejmite gospod ravnatelj zastavo, ki vam jo tukaj v imenu vseh slovenskih Ipavk izročim; naj vam bo v vednem spominu, da me Ipavke, akoravno nam ne gré kot vam moškim svojih misel javno svetu oznanovati, ne tajimo in tudi tajile ne bomo, da smo zveste Slovenke. Oddajte jo, komur veste, da jo bodo Ipavcem na čast in zmiraj veči pospeh čitavniškega namena nosili.“

Gospod ravnatelj prevzame zastavo, se gospém in vsemu blagemu odboru za ta prekrasni dar, posebno pa za pomen, ki je bil s tem izusten, v imenu čitavnice presrčno zahvali in veselo pristavi, da Ipavcem se ni treba bati, da bodo v domoljubji in v pospeševanju v narodni omiki pešali, ako jih bodo blage domorodkinje tako navdušeno tudi naprej podpirale. Po tem se obrne proti pevskeму vodju, mu izroči zastavo in mu reče: „Vam, pevci, izročim ta dragi spomin lepe domoljubnosti naših blagih domorodkinj, da ga zvesto varujete in čedalje bolj se vredni skazujete v imenu naše čitavnice, Ipavcem na čast, nevstrašeno, kadar bo treba, razvijati. Ne zabite, kakor važni odsek naše čitavnice, svoje lepe naloge: z mičnim soglasjem k zvestobi do Boga, do cesarja in do svoje domovine ipavski narod obudovati, srce mu razveseljevati in plemeniti, in tako nam složno pomagati, da blagi namen dosežemo, ki si ga je postavila naša čitavnica.“

Na kratko pa srčno zahvalo pevskega vodja za zupanje, ki ga čitavnica, posebno pa blage Ipavke, v pevsko družbo stavijo, odgovori vès zbor z navdušenim „Naprej zastava slave!“

Komaj se ta svečanost opravi, že se nam je drugo veselje odpiralo. Skoraj voz za vozom od goriške, kraške in tržaške strani je prihajal; znana in neznana gospôda z gospami in gospodičinami, Goričani in zale Goričanke, nam v blagem spominu še od lanske vélike besede v Gorici — so z vozov stopali, in kdo ne vé, koliko srčnega pozdravljanja, novega seznanovanja je bilo tukaj treba, da bi bili kmali strel na gradiškem holmcu preslišali, ki nam je prihod velikega vlaka Ljubljančanov, Pivčanov in drugih pridruženecv naznanil.

Ne več samo mi Ipavci, ampak vsi gostje se spravimo z vojaško godbo naprej iz Trga napovedancem naproti. „Novice“ so res že o tem srečanju obéh strani in pozdravljanju povedale, pa našega srčnega pretrešanja od nezmagljivega veselja niso povedale, pa ga sami tudi povedati ne moremo, zakaj pričakovali smo jih veliko, ponosno smemo reči, pa toliko veljavnih mož,

prvakov na slovenskem polji in veljakov tudi v družih ozirih, slavnega župana bele Ljubljane — in kaj pa še? — take čvrste, krasne čete „Južnega Sokola“, vrlih in navdušenih sinov naše predrage domovine — teh in toliko in v tako veličastnem pristopu nismo pri vsi svoji napetosti pričakovati smeli. Zatoraj pa tudi naj nam bravec ne zameri, da nam ni bilo mogoče pozdravnih besed pobirati, s kterimi je gospod dr. Bleiweis, kakor predsednik ljubljanske čitavnice, našega predsednika, in kaj je on njemu nazaj in gospodu dr. Etb. Costu, načelniku „Sokolovemu“ odgovoril, zakaj viditi take možake pod milim Bogom na javni cesti vpričo neprestetega ljudstva si presrčno v roke segati, se po bratovsko poljubovati, viditi magnetično silo, ktera je prekrasne zastave „Južnega Sokola“ in pevcev ljubljanske čitavnice — h kterima se je bila tudi razdržka pridružila — na našo novo, in njo na une vlekla, dokler se niso bile v vrsto združile, slišati sokolovski nam novi, pa prelepi pozdrav: „Na zdravje!“ od une, in gromoviti odgovor: „Živili!“ od naše strani, to, častiti bravec, pa ni dalo družega misliti, kot solze prevelike radosti si otirati.

Po tem velikanskem sprejemu se vse po bratovsko združi in, „Sokol“ z godbo junaško naprej, gremo v Trg, obhodimo večje ulice in se povrnemo nazaj pred grajščino, da so se zastave v dvorani odložile.

Čas do dveh popoldan je bil vsem gostom naglo pretekkel. Ga ni bilo, da bi ga ne bil znal po svoji dopadljivosti porabiti. Ob dveh je bil pa skupni obed (kosilo). Visokorodni gosp. grof — kterege ponosno tudi za uda čitavnice štejem — nam ni bil v svoji blagovoljnosti samo dvorane in družih sob v gradu za rabo odstopil, ampak je tudi dovolil, da se je smela na vrtu pred gradom v steklenem ohišji (glashaus) za ta dan gostivnica napraviti. In res kaj bolj pripravnega si ni bilo želeti, zakaj za dvesto ljudi je bilo v nji pogrnjeno, in še ni bilo gnječe. Ta gostivnica je bila po primeri za tak dan okinčana z velikimi in malimi zastavicami, posredni stebri so bili zeleno prepleteni, po dolžinah od ene strani je bilo „na zdravje“, po drugi pa „živio“ razpeljano. Misliti si moreš, častiti bravec, koliko gostov smo že o tem času imeli, zakaj na dano znamnje strela se brž vsa gostivnica napolne, vsi prostori se zasedejo, da je bilo treba še na novo nekoliko pogrinjati, in pri vsem tem je več tujcev po privatnih hišah pridržanih bilo.

Nemogoče nam je bilo vseh napitnic od besede do besede v spominu ohraniti in jih tukaj ponavljati, ki so se bile kmali začele iz vseh krajev dvorane kot svetel blisk vtrinjati, kterih vsaka je tudi kot strela slovensko zvestobo in živo domoljubje tako pretresla, da je po vsaki po veliki dvorani „slava“ in „živio“ gromovito donelo. Gosp. predsednik naše čitavnice o tem prvi povzame besedo in nekako tako-le reče: „Slavna gospôda! predragi mili gosti! Presrčno veselje me pretresa, ko vas v taki obilosti in skorej od vseh krajev naše slovenske domovine tukaj veselo sebrane vidim, posebno če premislim, iz kakega blagega namena ste se sebrali, in kako vas resnično bratovska ljubezen med seboj tukaj povezuje. Živo rad bi vas tudi v imenu naše mlade čitavnice najpred pozdravil, pa spomnite se sami, slavna gospôda! najpred svete dolžnosti, ki nas enako vse k prvi hvaležnosti opominja. Da ste iskreni Slovenci, da vas slovensko občutje po bratovsko povezuje, to so res vaše lastne zasluge; da se pa po narodno ponášati smete, da se v čitavnicah združujete, da ste nas smeli danes tukaj počastiti in nas Ipavce s svojo predrago pričujočnostjo razveseljujete, to, gospôda moja, je gola milost našega premilega in presvitlega cesarja Franca Jožefa, ki hoče po svoji carski blagodušnosti, da narodi njegovega cesarstva naj se imajo po narodno,

da so le zvesti Avstrijanci. Temu presvitlemu podarivcu naših narodnih pravic gré tedaj naš prvi pozdrav, zatorej složno recimo: „Živijo naš car Franc Jožef!“ — Daljnih številnih napitnic omenjamo le ob kratkem, ker so pri tacihi prilikah sploh v navadi. Napilo se je: mladi, toda na tako čvrstih nogah stoječi ipavski čitavnici, da o njenem krepkem napredovanji in srečnem vspehu ni dvombe, — njenemu predsedniku in odboru, narodnim Slovenkam, gospém in gospodičinam sploh, zlasti ipavskim; grajščaku ipavskemu grofu Lantieri-tu, vsem čitavnicam, slovanski vzajemnosti, „Južnemu Sokolu“ in mnogim veljakom slovenskim. Le en glas je, da vipavska dolina ni še slišala toliko „živio- in slava-klicov“, kakor pri današnjem obedu. Bil je pa tudi ta obed na vse strani tako lepo vrejen, da malokje tako. Srčna zahvala njegovim ravnateljem! Vojaška godba je na vrtu pred obednico primerno spremljala živio-klice in veselo gibanje zadovoljnih gostov. (Dal. pr.)

Novomesto. — Pretekli četrtek, 18. t. m. smo veseli obhajali rojstni dan našega presvitlega cesarja. Ob desetih zjutraj je bila v farni cerkvi velika maša, zvečer pa v kazini ples. Vrteli smo se čvrsto po valzerju in razgovarjali samo po nemško, ker čitavnice še nimamo. Žalostno je povedati, da v kazini ne enega slovenskega časnika ni! Čudna prikazen, ako pride popotnik v kazino našo, pa pregleduje časnike tukajšne, za trdo misliti mora, da pod Gorjancem samo Nemci stanujemo; mnogo bi se dalo o tem pisati — pa čmu?

Iz Mokronoga 17. avg. Danes so tukaj premije delili konjem. Le 24 gospodarjev je pripeljalo svojo živino le-sém; nekteri so prišli tudi iz Gorenskega, z Notranjskega ni bilo nikogar. Komisija je razdelila vseh 10 premij z 48 cekini, pa je vrh tega še tudi 11 drugim gospodarjem sreberne svetinje dala za marljivo konjsko rejo. Cekine in svetinje za žebetne kobile so prejeli sledeči gospodarji: Zorè iz Trebnega 10 cekinov, Sršen M. iz Škaručenj, Globevnik Jož. iz Stare vasi, Vdovec J. iz Fužin, Okorn J. iz Must in Smrekar J. v Radoljah, vsak po 4 cekine, — za triletné žebice: Volf Anton iz Zbura 8 cekinov, Smrekar J. v Radoljah 4 cekine, Tratar Fr. iz Jesenic in Škofic Jož. iz Malega Mengša po 3 cekine. — Srebrne svetinje so prejeli: Gregorič Fr. iz Rakovnika, Zupančič Mih. iz Rakovnika, Paulin Jan. v Grajlah, Žepič Jož. iz Hudega, g. fajmošter Kunstl iz Št. Kocijana, Berk Jan. iz Gorn. Jesenic, Kovačič Anton iz Loga, Rus Franc iz Mirne peči, Jeras Luka iz Gameljnov, Vonča Bal. iz Moš, Zupan Luka iz Prebačevega.

Iz Kranja. * 7. dne t. m. je umrl pri nas naš častiti rojak gosp. Janez Puhar, duhovni pomočnik v pokoji. Pljučna jetika mu je še le 50 let staremu končala na mnoge strani delavno življenje. Bil je rajnki bistra glava, ki je znal mnogo jezikov; marsiktero dobro pesmico slovensko in nemško je skoval; tudi v glasbi je bil izurjen. Kar pa je njegovo imé razglasilo deleč deleč čez meje domovine njegove, je bilo to, da že takrat, ko je bil za kaplana v Bledu (1850), je našel svetlopisje na steklo s pomočjo žvêpla, o katerem so „Novice“ o svojem času govorile. Čeravno podobe po tem svetlopijsi narejene, se niso mogle meriti s tadanjimi daguerotipi in fotografijami, je poskušnjo to vendar akademija pariška za toliko vredno spoznala, da ga je (leta 1851) za svojega uda izvolila, v razstavi londonski istega leta pa je Puhar prejel bronasto svetinjo; bila je ta najdba njegova priča bistrumne, misleče glave. V zgodovini naši ostane Puharjevo imé častito. Naj v miru počiva!

Iz Ljubljane. Kakor po vsej Avstrii se je tudi v Ljubljani pretekli četrtek slovesno obhajal rojstni dan presvitlega cesarja Frančiška Jožefa. Topovi na gradu

so napovedovali že zjutraj praznični dan. V stolni cerkvi je bila ob 10. uri slovesna maša, katero so opravljali gospod knezoškof.

— Onemu mehikanskemu vojaku izraelcu, o katerem je naš poslednji list omenil, da se je krstiti in birmati dal, je krstni kum bil mestni župan gosp. dr. Etb. Kosta, birmanski kum pa njegov g. stotnik. — Že je v Ljubljani nad 2300 prostovoljcev, kateri so se udinjali v mehikansko armado. Govori, se da utegnejo celo zimo tukaj ostati in da nekte re pošljejo v Zatičino, kjer je veliko ces. poslopje. „Triestercei“ je pisal njeni dopisnik te dni, da se neka stran „eine gewisse Seite“ zoperstavlja temu, da bi se prostovoljci mehikanski dali na kmete. To sicer ni nemogoče, da kdo misli, da velika množica prostovoljcev najbolje biva v mestu, — al da se, kakor „Triesterca“ pravi, ta overa podtikuje narodnim nagibom „nationalen Motiven“, to je zopet ena tistih kolosalnih brklarij, s katerim se odlikuje „Triest.“ dopisun! Podtikuje morebiti dopisnik narodnjakom strah, da ne bi se pomešal domač rod z inostranskim, ali kali? Res, da je ni abote, ki bi je ne skoval tak dopisun!

— (Iz seje mestnega zbora 20. in 22. avg. 1864.) Pričujoči so: mestni župan in 18 odbornikov. — Po prebranem zapisniku zadnje seje se vzdigne odbornik Stedry in toži, da mu zapisnik ni všeč, ker on ni rekel v zadnji seji, da „po njegovi misli“ morajo Poljančanje sami svoj vodnjak popravljati; tudi ni prav zapisano to, da ne more razumeti dobička, ki bi ga imela Ljubljana, ako se preseli velika železniška fabrika iz Gradca v Ljubljano; marveč pravi, da je le to rekel, da se mu zdi, da „vsled nekega sklepa“ mestnega zbora morajo Poljančanje sami svoj vodnjak popravljati, in da je le dr. Bleiweis-a poprosil, naj mu razloži koristi, ako pride železniška fabrika v Ljubljano. Župan dr. Costa je zoper zahtevanje Stedry-evo, pa tudi glasovanje odbornikov potrdi sestavo zapisnika od konca do kraja. Odborniku Brolihu pa ni po volji, da se zapisnik ne popravi, kakor zahteva kak govornik, češ, da je to zoper parlamentarizem, ako vès zbor določa: ali naj se popravi zapisnik ali ne; on da je mnogo parlamentoval, pa tacega, kakor danes, se mu še ni zgodilo; tako postopanje da je hudo nevarno večinovanje (majoriziranje) itd. Župan mu odgovarja, da je prav parlamentarno ravnal, ker je dal glasovati; ne parlamentarno bilo bi, ako bi vsak govornik po svoje zapisnik popravljal, ker mogoče bi bilo, da bi danes to trdil, jutri to. Odbornik Brolih bi se lahko spomnil, da tudi v dunajskem državnem zboru je mnogokrat določal zbor o zapisnikih. — Župan potem odgovarja nekterim vprašanjem dr. Ahačičevim, rekoč, da je račun mestne blagajnice za leto 1862 že davno predložen denarstvenemu odseku; da se pod njegovim županstvom še nič ni plačevalo za nove stavbe, plačevali so se le stari dolgovi; da se je v zvezdnem drevoredu le za silo popravljalo, da se bodo pa dotični računi za to in tudi za nove klopi odseku predložili. Vprašanju Horakovemu in dr. Bleiweisovemu odgovarja, da se je popravljanje vodnjaka na Poljanah zakasnelo, ker so se morale nove cevi napraviti, in da zavoljo družih silnih reči red za gašenje ognja še ne more na vrsto priti. — Dalje naznanja, da deželna vlada naroča, da dôbe za plačo od vojaških najemnic ostanejo pri starem. — Odbornik dr. Zupan popraša, ali se je skrbelo, da Poljančanje povrnejo stroške za popravljaje vodnjaka, ako je res kadaj mestni zbor sklenil, kakor Stedry trdi, da si ga morajo sami popravljati? Temu vprašanju odgovarja župan v nadaljevanji seji 22. t. m. rekoč: da ni nikakoršnega zborovega sklepa o tej zadevi; Poljančanje so le pripomogli, da se je toliko potrebni vodnjak naredil, zavezali se pa nikakor niso, da ga bodo tudi sami popravljali. Magistrat je res

zahteval, naj nekaj stroškov povrnejo, al temu so po pravici ustavili, češ, naj nam mesto, kakor drugim mestjanom, vode preskrbi. Torej je bila o tej zadevi res Stedry-ova misel le misel, in zadnji zapisnik je bil tedaj prav napravljen. — Odbornik Pajk popraša: kako je to, da najemniki mestnih del na močvirji ne popravljajo ceste po svoji dolžnosti? — kako je to, da ima plinova luč nekako čuden duh, in iz česa napravljajo slab plin? — ali je tu dostojna kontrola? — ali ima magistrat opravični red, in kaj se rešuje v sejah magistratnega zbora? — ker je župan odgovoren za mestni imetek, ali je prevzel odgovornost in ali so inventari v redu? in zakaj se ne prodajo mestni deli na Golovcu? Župan odgovarja v seji 20. avgusta, da magistrat dozda še nima nobenega pravičnega reda, da se pa vse važne reči v sejah rešujejo; da je županstvo 19. julija prevzel in da je od tistih dob odgovoren; inventar se bode vredil prej ko bo mogoče; Golovec se bode prodal, kadar bode vlada dovolila, da se sme prodati, ker je na mestnem posestvu nekaj dolga. V seji 22. avgusta odgovarja, da najemniki mestnega močirja, kolikor jim druge dela pripuščajo, ceste popravljajo, da se pa prav zdaj obravnava, da bi se prod za posipanje v neki ces. jami lagleje dobival; pri teh obravnavah se vdeležuje tudi odbornik Pajk, toraj mu je samemu ta reč dobro znana; da je mene (župana) zato vprašal, je storil menda le zato, da po meni vës odbor zvë, kako stoji ta reč; zahvaljujem se mu zato; — zarad plina pa, kteremu se očita smrad, bodem naročil stavbenemu odseku, naj to reč preišče, ker mestna gospodarska skrbi le za to, da luči goré; plina pa ne more preiskovati. — Župan je zdaj predlagal o važnej zadevi, namreč zarad velike fabrike za železnične šine, ki se ima preseliti iz Gradca. Toda ta reč se je, dasi tudi so se nekteri odborniki krepko poganjali za naglo rešitev, odložila do prve seje. V seji 22. avgusta se je o tem po predlogu finančnem sklenilo to-le: Ljubljanska občina prepusti železniškemu vodstvu za fabriko potrebno zemljišče zastonj proti temu, da se zemljišče mestu ohrani, ako bi se kadaj fabrike prestavile drugam, županu se pa naroča, naj to stvar dožene, kakor je treba, in potem mestnemu zboru predloži v končno potrjenje. Mnogo se je besedovalo, češ, da mestni zbor danes zopet ni zmožen te reči skleniti, ker je le 19 namesti 20 odbornikov nazočih; od druge strani pa se je zopet povdarjalo, naj ne zamudi mestni zbor ugodne prilike ter naj pomore nadlogam mesta ljubljanskega. Sklep je obveljal z 17 glasovi zoper dva, tedaj s postavnim številom, kakor je gori povedano bilo, in bilo je — — mir besedi. Bila je današnja seja res prava — vaja parlamentarična; toliko smo se vadili danes paziti na predloge glasovanja, da — ako Bog dá in sreča junaška! — smo se dobro izurili za drugi pot. — V seji 20. avg. je bilo meščanstvo podeljeno 7 Ljubljancem, 6 pa jih je bilo sprejetih za občane. Jožefu Schwentnerju, mestnemu odborniku, se je podelilo meščanstvo brez takse zavoljo večletnih mnogih zaslug za mesto. Odborniku Pajku se to ni prav zdelo, češ, čemu komu kaj siliti, česar ne zahteva. Vstalo je za predlog magistratni 17 odbornikov, obsedela sta le odbornika Pajk in Stedry. Odbornik Pajk se pritoži zoper ta način glasovanja, al župan ga potolaži, rekoč: da se je prav po pravičnem redu glasovalo. — Nemoremo si kaj, da ne bi k koncu tega popisa očitno ne izrekli žalovanja, da v dve, več dni popred napovedane seji, v kterih se je obravnavala za mesto važna zadeva, ni bilo mogoče sklicati potrebnega števila (20) odbor-

nikov, čeravno je gotovo, da je toliko odbornikov v Ljubljani bilo. Kdor se dá odbornika voliti, naj ne zabi, da ne prevzame z volitvijo samo prazne časti, marveč tudi dolžnosti!

— „Wallensteinov tabor“ pride ta teden iz tiskarnice Egerjeve na svetlo.

— Ravnokar smo zvedil žalostno novico, da se je v nekem selu kočevskega okraja zopet prikazala goveja kuga. Kako in kaj, ni nam še znano.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Neka posebna suša pritiska zdaj na političnem polji; nikjer se nič ne godi; čaka se le povsod, kaj se bo godilo. Zbor dunajski, ki ima dogotoviti mir z dansko vlado, še se ni do danes začel; pravijo, da se vendar prične ta teden. Male in srednje države nemške se hudujejo zlo, da se brez njih obravnavajo zadeve šlezvik-holštajnske; al le prazen krik je to. — V saboto je prišel pruski kralj v Schönbrun, grad Nj. Veličanstva cesarja našega. Nenavadni slovesni sprejem potrjuje srčno prijateljstvo, ki veže zdaj avstrijansko in prusko vlado. S kraljem je prišel tudi prvi njegov minister Bismark, o katerem je le en glas po vseh časnikih, da se po njegovih predlogih sučejo nemško-danske homatiije. — Za 18. dan t. m. je dunajski mestni odbor osnoval veliko národno veselico v prater-ju. Da je res bilo tišoč in tišoč ljudi pričujočih, kaže že samo to, da so čez 600 veder vina, okoli 10.000 veder piva, čez 100.000 parov dunajskih klobasic in cele vozove kruha, plečét itd. peljali tisti dan na mesto veselice; prevladal pa je vse to velikansk kolač, kterega so 5 dni pekli in je vagal 11 centov in 30 funtov! — Stolp sv. Štefana, stolne dunajske cerkve, je dobil 18. t. m. nov križ in novega orla. — 17. dne t. m. je bilo v velikih Karlovcih oklicano potrjenje novoizvoljenega velikega škofa, kteremu je Njih Veličanstvo tudi čast patriarha podelilo. — Zopet se je na Ogerskem odstavilo nekoliko velikih županov, pa pravijo, da se jih bode še več. S tem se začneja nova doba, ki jo je ogerski deželi napovedala dvorna kancelija. — Blizo Krakova se je uni dan pripetila strašna nesreča 300 romarjem, ki so se načolnu po reki Visli peljali; pijani brodniki niso mogli čolna zdržati; razbil se je, in nad 100 ljudi je vtonilo, ostale so rešili. — 15. dne t. m. je deželni god francozki, Napoleoncem na čast. Praznoval se je tudi letos po stari osnovi; naš rojak g. Jugovic, podobar, nam je popis te slovesnosti iz Pariza poslal, ki ga priobčimo drugi pot. — V Paris je poslednji čas dohajalo več talijanskih veljakov med njimi tudi minister Menabera; kaj so imeli s cesarjem opraviti, nihče ne vé. — Na Angležkem je že dolgo časa nasproti našim deželam taka suša, da pojema polje in da celó fužine ne morejo delati.

Kursi na Dunaji 23. avgusta.

5 % metaliki 72 fl. 20 kr.	Ažijo srebra 13 fl. 35 kr.
Narodno posojilo 80 fl. 15 kr.	Cekini 5 fl. 44 kr.

Loterijne srečke:

V Gradcu	} 20. avgusta 1864:	2.	87.	50.	19.	55.
na Dunaji		90.	65.	2.	36.	60.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 31. avgusta.